

# Vesteristen Viesti

Sinnikkyys \* Toimeliaisuus \* Elämänhalu

N:o 8

Toimitusneuvosto:  
Timo Vesterinen (pj.)  
Riitta Nieminen  
Harri Vesterinen

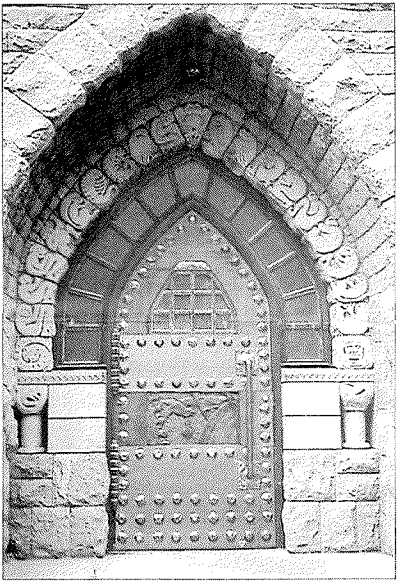
Vesteristen sukuseura ry:n  
jäsenjulkaisu

Kustantaja: Vesteristen sukuseura ry  
Porslundskaleten 18 E 6  
00980 Helsinki

Painatuspäivä  
22.11.1999

## 8. Vesteristen Viesti

- |                               |                                    |
|-------------------------------|------------------------------------|
| s. 2 Puheenjohtajan palsta    | s. 3 LordHotel                     |
| s. 2 Musette ja Arlette       | s. 3 Osmon kohtalonhetket          |
| s. 2 Ylipormestarin tervehdys | s. 4 Vaiettu jälkikasvu            |
| s. 2 Jäsenmäärä kasvuun       | s. 5 Vesterisiä Venäjällä?         |
| s. 2 Johannes ja polkka       | s. 6 Hämeen ensimmäiset Vesteriset |



### VESTERISTEN VIESTI KIIRII! UUDEN VUOSITUHANNEN 1.

**SUKUKOKOUS  
HELSINGISSÄ 10.-11.6.2000**

**JUHLAPAikkANA LORD'HOTEL**  
Kansallisromanttinen linna keskellä Helsinkiä odottaa kaikkia Vesterisiä ja vesterismielisiä osoitteessa Lönnrotinkatu 29

Lauantaina 10.6. risteillään Helsingin saaristossa ja illalla tutustutaan, muistellaan ja rupatellaan kellariravintolassa.

Sunnuntaina 11.6. sukujuhla-lounas kauniissa ravintolasalissa hyvällä ohjelmalla höystettynä sekä sukkokokous.

**Aika ja paikka allakkaan ja kutsu kiertämään!**  
Ojelmasta ja majoituksesta jäsenkirje keväällä.

**Tulethan Sinäkin, tulettehan kaikki,  
läheltä ja kaukaa viihtymään yhdessä!**

## SUKUSEURALAISET KARJALASSA 19.-20.6.1999

Sukuseuralaiset kävivät Karjalassa jälleen viime kesänä. Päätös oli tehty keväällä ja sovittu ettei kenenkään tarvitse hillittömästi ahertaa ohjelman aikaansaamiseksi. Olimme päättäneet improvisoida tarvittaessa.

Matkan järjestelijöiksi lupautuivat Riitta Nieminen Hali-kosta ja Timo Vesterinen Helsingistä. Riitta lupasi järjestää linja-auton ja Timo viisumit. Retkestä ilmoitettiin jäsenkirjeellä ja ilmoittautuneita tuli juuri moittavasti yhteensä 34 henkilöä, kunnes muutamat henkilöt peruutti matkansa. Maksajien huvetessa kustannukset hieman kohosivat, jolloin seuran kassasta jouduttiin paikkaamaan syntynyt pieni vaje.

### I ETAPPI, rajalle ajo

Bussi oli lähtenyt aamulla klo 05.30 Salosta ja saapui Helsinkiin 07.00, josta suurin osa matkalaisista nousi bussiin. Sen jälkeen ensimmäisen keran pysähdyttiin Karjalassa, josta tuli autoon lisää porukkaa. Ajon aikana Timo kertoi ohjelma-ajatuksista ja Moskovassa aiemmin vietettyjen vuosien kokemuksella, kuinka tuliselvitys tuli täyttää.

Vaalimaalla saimme kyytiin viimeiset matkalaiset ja päätimme siirtyä rohkeasti rajasemalle syynättäväksi; kaikki 34 matkalaista. Vanhin oli 80 vuotias ja nuorin 13.

### II ETAPPI, raja, Säkijärvi, Viipuri

Selvisimme tullimuodollisuuksista kylmän rauhallisesti. Luulisin kuitenkin ensi kertaa mukana olleiden ainakin hieman jännittäneen. Sehän vain kohotti tunnelmaa sopivasti.

Rajalta selvitetyämme päätimme käväistä Säkijärvellä kääntymässä, jossa totesimme, että kirkosta on jäljellä vain iso kasa kiviä ja tomua. Sen vieressä oli suomalaisen pystyttämä kivinen muistomerkki Karjalaan jääneille sankarivainajille. Isoja rakennuksia ei kylällä juuri näkynyt, eikä merkkiäkään Vesterisistä.

Kylä oli keskittynyt yhden tien varteen, jonka molemmiin puoliin oli tyypillisiä venäläisiä pientaloja. Tien varsilla käveli



Kuva Viipurin torilta. Takana vasemmalla näkyy Pyöreä Torni ja oikealla vanha suomalainen rakennus, joka on saanut katolleen GSM mainoksen. Kukas tunnistaa, mikä rakennus se oli ennen sotia?

tai seisokeli harvakseltaan ihmisiä ja yhdessä talossa aivan selvästi lämpeä sauna. Pikku-pojat ajelivat polkupyörillä ja yhdellä oli jopa mopo.

Viipurin tori oli vilkastunut sitten viime näkemältä ja oli täynnä myyntipöytiä ja ihmisiä. Naisväelle näytti enimmäkseen kelpaavan pellavaiset pöytäliinat. Tavara siellä maksoi ehkä viidenneksen Suomen hinnoista. Ostin itse kristallisia juomalaseja.

Taisin ajatella, että ehkäpä niitä tarvitaan matkankin aikana, mutta eipä juuri tarvittu, paitsi sitä yhtä, josta itse napsasin shampanjat.

”Pyöreän tornin hämässä, pöydässä niin viehkeässä, ilo oli irrallaan...” Ravintola Pyöreä Torni oli paikallaan ja turistejakin siellä oli varsin sopivasti. Hörppäsimme virvokkeet ja eikun baanalle.

### III ETAPPI, Viipuri, Kanneljärvi, Terijoki

Kun olimme ajaneet Viipurista hollin matkaa, siirtyi Osmo Mustamäki, 74 v, etuasemiin ja kertoi retkeläisille mikrofonin välityksellä tarinan 55 vuoden takaisista tunnelmistaan. Hän oli tuolloin asevelvollisena 17. Divisioonan tykistössä, KTR 8:n III :n patteriston 7:n Patterin tulenjohtueessa. He olivat juuri ottaneet asemat ”viimeiseltä puolustuslinjalta” Viipurin luoteispuolella. Osmo kertoi näin:

”Olin saanut isänmaasta huostaani, parin samanikäisen kaverin kanssa, muutama neliön suuruisen alan Saimaan kanavan länsipuolelta.

Edessä kanavan väylä ja takana kumpuilevaa maastoa puineen ja pensaineen. Kotirauhaa ei kestänyt kuin aamu kuuteen. Oikealla, 1-2 kilometrin päässä vihollinen aikoi jatkaa kulkuaan Kivisalmen sillan ja Viipurin lahdensuun yläläntiseen Suomeen. Läpimärsi ei onnistunut, sillä uudet joukot mahtavine tuki-voimineen olivatkin vastassa. Tunnin kestäneet venäläisten tykistö ja ilmavoimien pommitukset eivät autaneet etenemiseen, sillä nyt suomalainen noin sadan putken tykistö murskasi hyökkäävät joukot lähtöasemiinsa. Illalla sata vihollisen pommittajaa yritti tuhota asemamme menettämällä kolmekymmentä konetta hävittäjämme ja ilmatorjuntamme iskuihin ”

”Sen juhannusaaton kyllä muistan lopun ikänäni,” sanoi Osmo ja jatkoi: ”Juhannuspäivä oli sateinen ja pilvinen, estäen ilmavoimien hyökkäykset. Patterimme kolme 84 millin kanuuna ampuivat vuorokauden aikana 633 kranaattia vihollisen aseisiin ja saimme sieltä ainakin saman verran takaisin. Pelkkä tasainen maankamara oli aika turvaton oleskeluun ja juhannuspäivän aikana saimme muutaman miehen voimin kaivetuksi suojaksemme 1,5 metriä syvä ja saman levyisen poteron. Tehtävämme oli seurata kiihkäisesti, haarakaukoputkin ja valppain silmin kanavan vastarannan tapahtumia. Etäisyyttä naapurin tähtäsiin oli 200-300 metriä ja tulipesäkkeisiin alle kilometri. Siellä näyrä olevan muutama suorasuuntaustykkinen meitä vaanimassa. Olimme

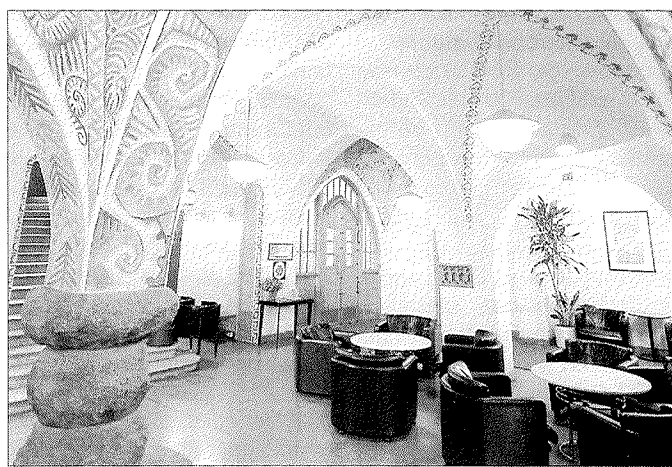
## SUKUSEURAN UUSI VUOSITUHAT ALKAA HELSINGISSÄ

Vesteristen seuraavaa sukujuhlaa ja -kokousta vietetään Helsingissä 10.-11. kesäkuuta vuonna 2000.

LordHotel'in vieraanvarainen yhdistelmä vanhaa ja uutta sekä Vesteristen sukuseuran sukuneuvosto toivottavat koko maailman Vesteriset ja vesterismieliset omaisineen tervetulleiksi kesäisenä viikonloppuna Helsinkiin.

Kuopion sukkokokouksessa ehdotettiin tulevaksi kokouspaikkakunnaksi Helsinkiä tai jotain muuta pääkaupunkiseudun kunnista. Sukuneuvosto päätyi omissa kokouksissaan Helsinkiin.

Vuosi 2000 on Helsingille kahdella tavalla juhlavuosi. Kaupunki täyttää 450-vuotta ja se on myös vuoden 2000 yksi

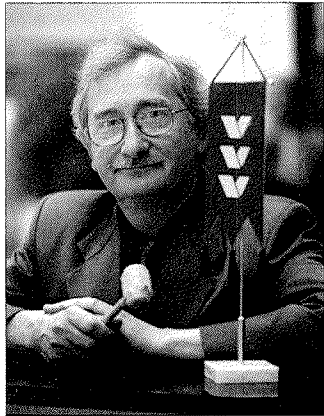


kulttuurikaupunki. Vähäisin seikka valinnalle ei myöskään ollut onnistunut kokouspaikka. 1900-luvun alussa rakennettu kansallisromanttinen kivilinna keskellä kaupunkia luo juhlat puitteet uuden vuosituhatuuden ensimmäiselle sukkokokouksellemme. Sunnuntaina 11.6. tyylissä Lord Banquet-juhlasalissa vietettävästä sukujuhlasta toivotaan muistorikasta tapahtumaa kaikille osallistujille. Lauantaina on tarkoitus järjestää iltpäiväksi jokin tapahtuma ja illaksi LordHotel'in kellariravintolaan kevytmuotoista yhdessäoloa Vesteristen malliin.

Vesteristen sukuseuran sukuneuvosto toivoo kaksipäiväiselle tapahtumalle runsasta osanottoa. On jälleen aika laittaa Vesteristen viesti kiiriin niin laajalle alueelle kuin se on mahdollista. Tämä tarkoittaa koko maailmaa. Käyttäkää hyväksenne niin vanhaa tekniikkaa, kuin myös nykyajan nettejä, teksti- ja sähköviestejä. Valtioiden väliset rajat on nykyisin helppo ylittää ja pyytää myös ulkomaanserkut mukaan.

Majoitusvarauksia vastaanotetaan LordHotel'issa jo nyt. Tarkempaa tietoa toisaalla lehdestämme.

Ervo Vesterinen



## Puheenjohtajan palsta

Vuosituhan vaihtuminen on paperisissa ja sähköisissä medioissa ollut laajan mielenkiinnon ja huomion kohteena. Vaikka jotkut elektroniset välineet saattavatkin tehdä kertakaikkisen stopin viisareiden näyttäessä uuden ajan alkamista ja digitaalisten numeroiden viitoittaessa tietä uudelle ja uljaalle vuosituhanhannelle, lienevät sukututkijoiden vuosisataiset kynätalenteet turvassa 2000-luvun mukanaan tuomilta virtahäiriöiltä. Mutta eittämättä ja pikkuhiljaa olemme joka tapauksessa siirtymässä näyttöpäätteiden maailmaan. Bibliofiilini olen kiinnostunut kirjasta myös konkreettisena esineenä ja taideteollisuustuotteena. Kiusausta en voi välttää, jos näen vanhan, kauniin kirjan antikvariaatin ikkunassa tai kirpputorin pöydällä. Hyllyni ovat kuitenkin täynnä, suuri osa kirjoista komeroissa tai laatikoissa, koska toinen intohimoni kohde, kuvataide on valloittanut suurimman osan kotini seinätilasta. Sinänsä tällainen asianlaita enteilee uuden vuosituhan merkittävää ja väistämättöntä mullistusta; siirtymistä kuvataiteesta videotaitteeseen ja kirjankeräilyssä levykkeille tallennetun tiedon arkistointiin.

Sukututkijoiden työ on siirtymässä sähköiseen mediaan, jolloin yhteydenotto ja kolla-

boraatio tutkijoiden ja arkistojen välillä välittyvä reaaliajassa. Mutta niin kirja, kuin paperitallenteetkin säilynevät vielä joitain satoja vuosia. Ja tämän ajan puitteissa on tallentamisen tapahduttava. Eikä enää tutkijan sallittane kosketella 1500-luvun käsikirjoituksia sormillaan, kuten isäni teki aikoinaan Valtionarkistossa, jolloin hän tunsikin kirjurin musteelle levittämän hiekan sormipäissään. Nostalgiat on nyt poimittava muulla tavoin. Itse siirryin nostalgioiden maailmaan kirjoittamalla kirjan Rudolf Koivun paperinukeista. Jouluna voi sitten vaikkapa konkretisoida lapsuudenmuistoja paperinukkeja leikkamalla!

Ensi vuosituhanella sukumme juhlii sukujuhlaansa Helsingissä. Sukuneuvosto tekee työtä juhlan onnistumiseksi. Mutta juhlahan ei onnistu ilman juhlijaita! Toivonkin runsasta osanottoa. Sukujuhla on foorumi mielipiteiden vaihdolle ja sellaiselle kommunikoinnille, joka ei ole mahdollista verkossa. Eikä toivottavasti koskaan kokonaan verkkoon siirrykään. Voimammehan on yhteistyössä ja ideoinnissa ja syntyy ja kantaa kauas vain yhteydenpidolla. Ja tähän konkreettiseen kanssakäymiseen me uskomme ja luotamme! Sukukokouksesta ja juhlasta on hyvä jatkaa ajan tasalle saatuihin ajatuksiin.

## JÄSENMAÄRÄ KASVUUN

Yli 30-vuotias sukuseuramme haluaa uusia jäseniä. Seuran alkuperäisjäseniä ja heidän jälkeläisiään on jo kahdessakin sukupolvessa ilahduttavan paljon mukana. Seura voi hyvin. Jäsenmäärän kasvattaminen on kuitenkin edelleen tavoitteena. Vuoden 1999 lopulla jäseniä on n. 450 henkeä. Suomessa asuu reilut 2700 henkilöä, joiden sukunimi on Vesterinen/Westerinen. Heistä monet eivät tiedä eivätkä tunne Vesteristen sukuseuraa. Sukuseuran jäseneksi voidaan hyväksyä jokainen, joka polveutuu Vesterisen suvusta sekä hänen aviopuolisonsa ja lapsensa. Todistettavastihan on osoitettu, että kaikki maailman Vesteriset/Westeriset ovat sukua keskenään. Tiedosta kiitos sukumme tutkineille ja loistavan sukukirjamme tekijöille.

Sukuneuvosto vetoaa kaikkiin jäseniinsä, että sukuseuraa tehtäisiin tunnetuksi Vesteristen keskuudessa. Jäseneksi liittyminen on vaivatonta ja parhaiten se tapahtuu ottamalla yhteyttä lähimpään sukuneuvoston jäseneseen. Yhteystiedot löytyvät esim. tästä lehdestä. Nuoren perheenjäsenen muuttaessa pois lapsuudenkodista on oiva hetki liittää hänet sukuseuran jäseneksi.

Sukuseuramme sääntöjen 2. pykälä sanoo, että yhdistyksen tarkoitus on vaalia suvun perinteitä, edistää yhteenkuuluvaisuuden tunnetta suvun jäsenten keskuudessa ja kunnioittaa menneiden sukupolvien muistoa.

Siihen on vilpittömästi pyritty ja onnistuttu, ainakin osittain. On ollut yhteenkuuluvaisuutta juhlissa, kokouksissa ja laivaristeilyillä. Vesteristen osaamista ja taitoja on esitelty sukutapaamisissa.

Siihen on vilpittömästi pyritty ja onnistuttu, ainakin osittain. On ollut yhteenkuuluvaisuutta juhlissa, kokouksissa ja laivaristeilyillä. Vesteristen osaamista ja taitoja on esitelty sukutapaamisissa.

Uudelle vuosituhanelle siirryttäessä myös lehtemme ilmettä pyritään muuttamaan. Vesteristen Viesti pyrkii olemaan edelleen avoin foorumi Vesteristen kanssakäymiselle ja ajatusten vaihdolle. Sen ensisijainen tehtävä on tiedottaa ja kertoa sukuseuran toiminnasta, tulevasta ja menneestä.

## MUSETTE JA ARLETTE

### Ervo Vesteriseltä jälleen uusi Rudolf Koivu-kirja

Vuonna 1914 Rudolf Koivu (1890-1946) teki opintomatkan Pariisiin ja Lontooseen. Matkarahat hän oli saanut Werner Söderströmiltä kuvitettuaan katkismuksen ja maalattuaan muotokuvat kirjankustantajasta ja hänen vaimostaan. Pariisissa Koivu tutustui maalaustaiteen ohella balettiin ja kävi revyissä ja konserteissa. Lontoossa hän tutki aikansa huomattavimpien kirjankuvittajien alkuperäistöä.

Kotimaahan saavuttuaan Koivu matkusti kummitätinsä perheen luo Viipulaa, missä hän maalasi muotokuvia ja kuvitti satuja. Mallinaan Koivu käytti kuuden ikäistä Sirkkutyttöä, jolle hän piirsi paperinukkeja ja kertoi matkoistaan. Tarinoillaan Koivu johdatteli Sirkun kuin huomaamatta kirjallisuuden ja taiteen maailmaan.

*Musette ja Arlette*-kirjassa on kahdeksan Rudolf Koivun paperinukkeihin liittyvää tarinaa, jotka Koivu kertoi Sirkku Salmensaarelle vuosina 1915-1918. Ja paitsi tanssityttö Mussetesta ja seikkailijatar Arlet-

testa niissä kerrotaan myös mm. rouva Macbethista ja Philip Morrisonista autonkuljettajineen. Vuosien saatossa tarinoiden yksityiskohdat ovat muuttuneet, mutta juonen pääpiirteet ja kirjallinen lähtökohdat ovat säilyneet.

Rudolf Koivun tarinoista, kuvista ja kirjeistä koostuva *Musette ja Arlette* on värikästä ajankuvaa vuosisadan alun kulttuurielämästä ja Suomen ehkä rakastetuin kuvittaja valottuu teoksessa paitsi monipuolisena taiteilijana myös syvällisenä ihmisluonteen tuntijana. Kirjassa on värikuvitus ja se ilmestyy joulukuussa. Kustantaja on WSOY.

Vesteristen sukuseuran nykyinen puheenjohtaja Ervo Vesterinen on tunnetusti jäänyt ”Rudolf Koivu-koukkuun”. Vuonna 1995 häneltä ilmestyi kaikille hyvän piirroksen ystäville kirja *Rudolf Koivu Tuuloksessa; 1940-luvun kuvitusten erityispiirteitä* ja vuonna 1997 *Kauneinta maailmassa - Rudolf Koivun ja Raul Roineen satujen lähteillä*. Jälkimmäiseen kirjaan liittyen oli Helsingin postimuseossa suuren suosion saanut *Satuposetiivi*-näyttely.

## TERVETULOA HELSINKIIN

Haluan toivottaa omasta ja Helsingin kaupungin puolesta kaikki Vesteristen suvun edustajat tervetulleiksi kaupunkiimme ensi vuoden kesäkuussa.

Vuosi 2000 on meille helsinkiläisille monella tapaa merkittävä. Ruotsin kuningas Kustaa Vaasa perusti Helsingin 1550 kilpailijaksi vastapäätä sijaitsevalle hansakaupungille Tallinnalle. Ensi vuonna myös Helsingin kaupunginvaltuusto täyttää 125 vuotta.

Vietämme samaan aikaan sukujuhlanne ja -kokouksen kanssa Helsingin 450-vuotis-syntymäpäivän odottajaisjuhlaa. Varsinaista kaupungin perustamispäivää juhlistetaan 12. kesäkuuta kahdella suuruuskulkeella. Ensimmäinen kulkeista esittelee Helsingin historiaa Kustaa Vaasan määräämästä pakkomuutosta alkaen. Toinen kulke taas kertoo nykypäivän kaupungista. Helsinki elää tässä hetkessä, katse suunnattuna tulevaisuuteen, juuret vahvasti menneisyydessä.



Helsinki on ensi vuonna myös yksi Euroopan yhdeksästä kulttuurikaupungista. Helsingille ominaiset elementit, luonto, meri, yhteys Itämeren kaupunkeihin sekä vuodenaikojen vaihtelu heijastuvat ohjelmistossa. Haluankin kutsua myös Teidät mukaan juhluvuoden tunnelmaan ja tapahtumiin, sillä kulttuurivuosi on kaikenikäisten suomalaisten vuosi!

*Eva-Riitta Siitonen*  
Eva-Riitta Siitonen  
Ylipormestari

# JOHANNES JA POLKKA

Imatran sukujuhlissa 1996 mukana olleet muistavat varmaankin imatralaisen Johannes Vesterisen. Nuori musiikkilahjakkuus soitti silloin pianolla mm. itse säveltämänsä pianoteoksen *Berceuse at twelve o'clock*. Nykyisin Johannes on uuttera Kirkkomusiikkiosaston opiskelija Sibelius-Akatemiassa.

Kauniina lokakuuisena arkipäivänä kävin kuuntelemassa puolenpäivän aikaan *Urkuvartin* Helsingin Tuomiokirkossa. Urkuparvella soitti parikymppinen Johannes Vesterinen. Vaikka en ole musiikkiarvostelija, niin voin lukijalle kertoa, ettei Johannes ainakaan taantunut ole vuoden 1996 juhlamme ajoista. Sanoisinpa päinvastoin. Urkuvartin pääteksi kirkossa osoitettiin suosiota perinteisesti taputtamalla käsiä yhteen. Kaikki ihmiset eivät tällaista tapaa hyväksy. Miksi eivät? Tähän en pysty vastaamaan. Jokainen ajatteleen asiaa tykönänsä.

Kaikki eivät hyväksyneet myöskään Johannesen uruilla soittamaa Säkkijärven polkkaa heinäkuuisessa konfirmaatiotilaisuudessa Imatrankosken kirkossa. ”Joutsenon mummo”-

nimimerkki aloitti Uutisvuoksi-lehden mielipidesivulla valtaisan kirjeenvaihdon. Siinä ryöpytettiin nuorta kanttoria monisanaisesti.

Konfirmoidut rippikoulu- nuoret nousivat puolustamaan ”iki-ihanaa kanttoriaan”, joka järjesti heille iloisesti kirkossa kaikkuvan yllätyksen. Eräs nuori kirjoitti: ”Luulen, että meidän oma ”Yläkerran Isukki” nosteli jalkojaan polkan tahdissa. Ei nuorten kanssa työskennellessä voi olla niin totinen ja välttämättä noudattaa peruskaavoja. Kohta on vuosi 2000, eläkäämme sen mukaisesti!” Samainen nuori oli pahoillaan etteivät moittijat olleet huomanneet kirkossa sitä yhteishenkeä ja sitä tunnelmaa, jonka he kaikki rippilapset olivat luoneet Päivärannan leirillä yhdessä isostensa, pappinsa ja huippulahjakkaan kanttorinsa kanssa.

Viilipyntymäisen rauhallinen Johannes tarttui myös kynään, kun höykytys oli hurjimmillaan. Seuraavassa muutama kohta Johannesen vastineesta:

”Miten määritellään kirkkoon sopiva musiikki? Esim. virren

no 63 *Oi rakkain Jeesukseni* alkuperäinen saksankielinen sanoitus on jokseenkin samaa sarjaa kuin erään nimimerkin mainitsema *Kotkan ruusu*. Tähän, kuten myös kymmeniin muihin virsikirjamme sävelmiin, on hengelliset sanat kirjoitettu jälkikäteen. Tämän maallisten renkutusten uudelleen valjastamisen ahkerimpia harrastajia oli Martti Luther, jonka Paavi tosin julistikin pannaan.”

”Keskustelun aiheena ollut *Säkkijärven polkka* on suomalainen kansansävelmä 1800-luvulta, jossa ei alunperin ole ollut sanoja. Jos se soitetaan kirkossa uruilla, on kyseessä samanlainen musiikin palvelutehtävään siirtäminen kuin mainitsemani virren kohdalla. Sitä paitsi ko. polkka on yksi harvoista tyyliuuntansa edustajista, joka luontuu uruille yhtä hyvin kuin haitarillekin.”

”Haitari on suunniteltu 1800-luvulla alun perin urkujen vastineeksi köyhille seurakunnille, mutta antiikin Roomassa kehitetyillä uruilla soitettiin taustamusiikkia sirkuksessa, kun kristittyjä heitettiin leijonien eteen raadeltaviksi. Näin vaihtuvat musiikin ja soittimi-

en palvelutehtävät aikojen kuluessa.”

Ei hillinnyt Johannesen vastine keskustelua. Postia tulvi lehden toimitukseen edelleen. Nimimerkki ”Vanhauskoisen” terveiset olivat: ”Meitä varoitetaan Raamatussa: älkää olko mieleltämme liian viisaita. On kirjoitettu myös: tämän maailman viisaus on hullutus Jumalan silmissä.” Elokuun 10. päivä Uutisvuoksi puhalsi pelin poikki ja katsoi aiheen loppuunkäsitellyksi.

Että näin Imatralla kesällä 1999. Paljon varmaankin ehtii Vuoksessa vettä virrata, ennen kuin kirkkomusiikin soveliaisuus on Imatralla saavuttanut yksimielisyyden. Eikä vain Imatralla, sen voi varmuudella todeta.

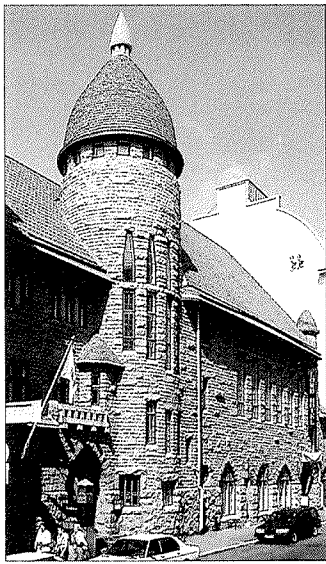
Tämän kirjoittajaa on jäänyt kaihertamaan se, etten ole kuullut kerrottua polkkaa koskaan uruilla soitettavan. Jos se ei kirkkoon sovi, niin kuulisin sen mielelläni vaikkapa Finlandia-talossa ja tietysti Johannes Vesterisen soittamana.

Timo Vesterinen

**Kuinka liittyä jäseneksi?**  
**Ota yhteys sukuneuvoston jäseneseen**



# LÖNNROTINKATU 29 ODOTTA VESTERISIÄ



*Romanttinen vaaleanharmaa graniittilinna Helsingin keskustassa on yksi suomalaisen jugendin, kansallisromantiikan, merkittävin edustaja maassamme.*

Helsingin Kampin kaupunginosan Lönnrotinkatu 29:ssä sijaitsevan kivirakennuksen, josta on käytetty nimitystä Vanha Poli, rakennutti Teknillisen korkeakoulun ylioppilaskunnan edeltäjä Polyteknikkojen yhdistys vuosina 1902-1903.

Vuonna 1900 julistettiin arkkitehtikilpailu, jonka voittivat arkkitehdit Walter Thome ja Karl Lindahl ja he saivat toimeksiannon suunnitella rakennuksen kilpailuehdotuksen pohjalta. Rakennustyöt alkoivat vuoden 1902 alussa ja rakennus vihittiin 31.10. 1903.

Rakennus sai valmistuttuaan varsin ristiriitaisen vastaanoton. Toisaalta se arvioitiin uuden ajan ylistetyksi edustajaksi arkkitehtuurissa, toisaalta arvostelussa voitiin sanoa, ettei keskiaikainen linna sovi yleisen kadun varrelle. Nyt on täysin selvää, että rakennus on suomalaisen jugendin, kansallisromantiikan, merkittävimpiä edustajia maassamme.

Rakennus, jonka voidaan katsoa varsin hyvin säilyneen, on katujulkisivultaan karkeapintaista Uudenkaupungin vaaleanharmaata graniittia. Koristeosia on tehty vuolukivestä. Katto on lasitettu punaista tiiltä. Pihan puolelta julkisivu on rapattu.

Rakennus on valmistumistaan lähtien vuoteen 1967 asti toiminut Teknillisen korkeakoulun ylioppilaskunnan osakuntarakennuksena. Huomatavin muutos tältä ajalta on rakennuksen ullakon ottaminen osittain käyttöön. Muutospiirustukset laati 1945 Veikko Larkas. Ullakkokerrokseen muodostettiin pieni juhlasali ja seurusteluhalli (takkahuone), johon liittyvä porrashuoneen yläpuolinen tornihuone myös sisustettiin käyttötilaksi.

Vuonna 1987 Teknillisen korkeakoulun ylioppilaskunta myi rakennuksen tontteineen SKOP:lle. Osakuntatoiminta oli jo aiemmin siirtynyt Dipoliin, Espoon Otaniemeseen.

Pankki käynnisti rakennuksen peruskorjauksen ja pihalle sijoittuvan hotellirakennuksen suunnittelun. Pihalle rakennettiin vuosina 1987-1989 uusi hotelli ja pihakannen alle 2-kerroksinen paikoitushalli. Vanha rakennus toimii vastaanotto- ja ravintolatiloina.

## JUHLASALI LORD BANQUET

Kesäisen viikonlopon päätaapahtumat sijoittuvat sunnuntaina 11.6. rakennuksen juhlasaliin. Siellä nautitaan lounas, vietetään sukujuhla ja pidetään lopuksi sukuseuran sääntömääräinen kokous.

Juhlasali on peruskorjauksessa rakennuksen parhaiten säilynyt rakennustaiteellisesti merkittävä päätäla. Kattoa lukuunottamatta on kaikista puupinnoista poistettu vanhat lakka- ja maalikerrokset. Puuveistokset, paneeloinnit, penkit ja ovet on palautettu alkuperäiseen asuunsa. Katto on alkupe- räinen tummaksi patinoitunut panelikatto. Seinän kivipintojen värit ja koristemaalaukset on entistetty. Lattian tammi- parketti on uusi.

1940-luvun alussa näyttämön portaiden kaiteiden eläin- ja kasviaiheiset puuveistokset oli poistettu. Alkuperäiset veistokset löytyivät kuitenkin Otaniemestä teekkareiden hallusta, ja ne ovat nyt alkuperäisessä paikassa näyttämön kaiteen koristeina.

Juhlasalin valaistus on uusittu kokonaan. Alunperin, vuosisadan alussa, valaistus on ollut varsin vaatimaton sähkövalaistus. Seinävalaisimen malli on alkuperäinen, niiden lukumäärää on kuitenkin lisätty. Katosta riippuvien valaisimien esikuvana on Helsingin kaupungin museon kuva-arkistosta löydetty vuoden 1922 valokuvassa esiintyvät valaisimet.

## LORD CELLAR

Lauantai-illaksi 10.6. sukutapaamisen käyttöön on varattu hotellin kellariravintola. Sen

Kahdeksanvuotias desantin maalitauluna

## OSMON KOHTALONHETKET EIVÄT UNOHDU MILLOINKAAN

Kotirintama ei sodan aikana ollut aina niin rauhallinen. Desanttien, venäläisten sissien, pelko oli monen monen muun asian ohella niitä asioita, joista puhuttiin. Nyt jo eläkeikässä olevalle Osmo Vesteriselle ja hänen ystävälleen Albert Nuutilalle pelko muuttui konkreettiseksi väijytykseksi helmikuussa 1940, jolloin suomalaissyntyinen desantti ampui yhdeksänmillisellä pistoolillaan kaksi kertaa silloin kahdeksanvuotiaan Osmon läpi poikien ollessa hiihtoretkeillä.

Osmo ja Albert ystäväystyivät sodan aikana Tyrvällä talvisodan sytyttyä. Osmo Vesterisen perhe kun tuli evakkoon joulukuun alkupäivinä Nuutilaan Tyrvälle. Osmo oli kahdeksan, Albert lähes kaksitoista vuotias. Kaveripiiriin kuului kiinteästi myös Albertin iso veli Kauko ja Sulo Kakko. Helmikuun 1940 puolivälissä pojat lähtivät tavalliseen tapaan hiihtelemään nelisin latua, jota käyttivät harva se päivä. – Olimme nähneet päivää paria aikaisemmin outojen lentokoneiden jylistelevän taitvaalla. – Aikuiset puhuivat, että varmaan sieltä putosi jotakin tuonne järvelle. – Sanottiin, että Houhajärvelle oli pudotettu desantteja.

### Huopikkaan jäljet kertoivat vaarasta

Osmo, Albert, Kauko ja Sulo olivat ehtineet Junttilan Räimäkeon, jonne nousta nykyisen valtatie 12:n ja Rudolf Koivu tien risteyksestä ylös vasemmalle, Junttilan talon taakse. – Sitä paikkaa sanottiin kilometriahteeksi. Ensin menimme Hyrkin tykö laskettelemaan. – Matkalla näimme huopatossun jälkiä ja huudeltiin hiihdellessä toisillemme, että täällä on ryssän jälkiä, muistelivat Osmo ja Albert 58 vuotta jälkeinpäin käydessään kohtalokkaalla paikalla vuosi sitten. Lunta oli toista metriä. – Palatessamme näimme, että desantti oli kävellyt meidän latuamme. Mennessä ei nähty mitään, ja lasketeltiin kaikessa rauhassa puolisen tuntia hiekkamontuilla ennenkuin lähettiin hiihtämään kotiin. Osmo muistaa, miten Alpe sanoi, että ei menä tästä oikoeseen, mennään pellon kautta, että siinä on niin paljon ryssän jälkiä. Kilometriahteella latu kulki kuin kujaa pitkin, niin että sankka metsä reunusti sitä

molemmiin puolin. – Se oli kuin holvi, muistaa Osmo. – Kello oli aamulla yhdeksän kymmenen paikkeilla. Oli kirkas pakkasilma. – Sinä talvena ei muuta ollutkaan kuin pakkasta. Sukset olivat sellaiset, että Osmolla oli narusiteet ja Kaukolla ja Albertilla ’voitot’. Kilometrimäkeä alas tultaessa Kaukon piti laskea ensin, mutta Osmo, nuorin ja rohkein, laskikin sitten ensimmäisenä.

### Haavoittunut poika pelon voimin pakosalle

Osmo lähti alas aika vauhtia sitä pitkää mäkeä. – Pääsin melkein alas asti kun sivulta vasemmalta, katajapensaasta alkoi paukkua. – Kerkessin nähdä kaiken, muistaa Osmo. –

Pelästyin hirveästi ja huusin suoraa huutoa. Desantti ampui yhdeksänmillisen pistoolinsa lippaan tyhjäksi kohti avutonta poikaa. Kaksi luodeista osui Osmoon. Toinen meni kyljen läpi vasemmalta, toinen osui nivusiin ja lävisti kivesten vierestä. Tunsin vain kaksi kirpautua, sanoo hän. – Kuin neulalla olisi pistetty. Kauhuko vai mikä aiheutti sen, että Osmo ei heti tajunnut haavoittuneensa: – En kaatunut siihen vaan annoin mennä kohti Nuutilaa Majjalan kautta niin lujaa kuin jaksoin. – Hiihdin pellon yli melkein kilometrin Nuutilaan. Molemissa jaloissa tuntui veri. Muut tulivat perässä kun Osmo jo vartosi pihalla.

Alpe tuli heti Osmon perässä ja näki, että desantti lähti juoksemaan latua pitkin Osmon perässä. – En ollut kolmea metriä kauempana Osmosta ja miehestä. – Jätin Kaukon kanssa sukset siihen ja kahlasimme metrisessä lumessa vajaan kilometrin matkan peltoa pitkin Nuutilaan. Osmo jatkaa: – Pääsin Nuutilan pihan navetan nurkalle. Serkkupoika, Pekka Arhlander, oli siinä kantamassa vettä navettaan, ja sanoin Pekalle että minua ammuttiin. – Pekka ei uskonut ollenkaan mutta huomasi, että lumelle tulee verta jaloistani. Muut pojat tulivat perässä pihaan ja Alpe meni sanomaan äidilleen, että Osmoa on ammuttu, mutta tämä ei ollut uskoa vaan sanoi, että Hyrkin potilaat teitä siellä pelotteli. – Meinasin suuttua ja sanoin mammalle, että menkääs kattoon Osmon housuja, muistaa Alpe.

Osmo kannettiin lakanoiden varassa sisälle ja sitten Alppen isä lähti viemään poikaa reellä Vammalan sairaalaan. – Siellä putsailivat ja ompelivat minua ja olin kaksi viikkoa sairaalassa, kertoo Osmo. – Sanoivat, että oli milleistä kiinni ettei osunut maksaan.

### Ampujan omat kohtalonhetket

Samaan aikaan kun Albertin ja Kaukon isä lähti viemään Osmoa sairaalaan, Nuutilasta soitettiin suojeluskuntaan Kalle Liuhalalle.

Tuolloin desantti oli lähtenyt pakomatkalta. Hän kohtasi Rudolf Koivu tiellä Napparin miesten hevoset ja lamuskar. – Rekeen hypätessään hän kysyi hevosta ajaneelta pojalta, ”onko tää hevonen hyvä kulkemaan?” Kun piti kääntyä Napparin pihaan, tuuppasi mies pojan pois reestä ja lähti yksin jatkamaan matkaa kohti Tyrväänkylän koulua. Pesurintielä, se on nykyinen Rudolf Koivu tie, tuli Oiva Topi hevosella vastaan. Desantti sanoi Oivalle, että pian, pian hevonen valjaista, hänen pitää nopeasti päästä Kiikan kirkolle ratsain. Topin Oiva totesi, että hänellä on nyt halkokuorma eikä sitä sopinut siihen jättää kun talon naiset leipoo. Outo kulkija jätti Napparin hevosen koulun paikkeille ja jatkoi matkaa kävellen kohti Kiikan kirkkoa. Sitten hätiin ehtivät suojeluskunnan miehetkin kahdella kuorma-autolla. Toinen ajoi miehen ohi, toinen jäi tämän jälkeen. Kun desantti huomasi, että hänet on motitettu, hän veti pistoolin esille, mutta huippuampujana tunnettu Kalle Liuhala ampui tätä läpi oikean ranteen, niin että miehen ase putosi maahan. Silloin desantti otti vasempaan käteensä pitkän puokon ja joku matruusi ampui miehen siihen paikkaan Ropon piha-alueen kuusiaidan viereen. Mies kuoli heti ja ruumis vietiin senaikaiselle ruumishuoneelle Tyrvään kirkon viereen.

Albert kertoo, että hänen isänsä ja Osmon tädit kävivät katsomassa ruumista. Miehen jäämistä ei paljonta selvitetty hänen alkuperäänsä. Taskuista löytyi Valkealan nimismiespiirin aseenkantolupa, ja koska hän oli tapaamiensa ihmisten kanssa puhunut selvää suomea, jäi käsitykseksi, että kyseessä oli alunperin suomalainen, ehkä 30-luvulla Neuvostoliittoon loikannut ja desan-

tiksi siellä koulutettu mies. Aseenkantoluvan lisäksi ei mitään muita papereita löytynyt. Ruskean pompan, huopikkaiden ja yllään olevien vaatteiden lisäksi miehellä ei pistoolinsa lisäksi ollut varustuksena kuin sipulipussi.

Tämän pitemmälle ei päästy. Samaa miestä oli etsitty jo samana päivänä Sammaljoentien tuntumasta suojeluskunnan miesten voimin. Väinö Jalonen oli aamulla varhain kohdannut miehen Kangastiellä. Tämä oli kysellyt Jaloselta tietoa mm. miten pitkä matka on millekin lähiseudun kirkolle. Paljonko Kiikkaan, paljonko Tyrvään kirkolle ja paljonko Sammaljoelle? Jalonen oli ihmetelty, mikä kumman mies kulkija mahtoi olla ja hälytti suojeluskunnan. Se, että etsinnät kohdistettiin Sammaljoen suunnalle, johtui siitä, että mies oli mennyt Sammaljokea kohti niin kauan kuin oli Jalosen näköpiirissä, mutta olikin sen jälkeen kääntynyt kohti Vammalaa ja liuenut myöhemmin metsään Hyrkin ja Junttilan välille. Pojat karttoivat visusti tuttua hiihotienoitaan tapausten jälkeen. Alpe sanoo, ettei käynyt siellä pariin vuoteen, vaan hiihteli pelloilla, talojen tuntumassa.

Osmon perhe oli sen talven kevääseen Nuutilassa. – Kun sota loppui, muutettiin Vihdin Ojakkalaan, kertoo Osmo, jonka perhe on kotoisin Uudenkirkon Inosta ja samaa sukua kuin kuulu Vili Vesterinenkin.

Karjalaan ei perhe palannut ollenkaan vaan asettui kymmenkunnaksi vuodeksi Mietoisiin. Osmosta tuli sittemmin puuseppä ja suurimman osan elämästään hän on asunut Raisiossa. Hän on jo eläkkeellä, mutta kahdeksanvuotiaana koettu tapahtuma ei koskaan ole jäävä hänen mielestään. – Paikka herätti minussa vuosikausia niin voimakkaita muistoja, että ajelin kyllä sen ohi valtatie valmistuttua, mutta en koskaan poikennut metsään ennen tätä, sanoi Osmo käydessämme vuosi sitten paikalla Albertin kanssa.

Kilometriahte oli entisensä, yhtä jyrkkä ja pitkä. Tuore rakennustyö ja hakkuut olivat muuttaneet maisemaa, mutta sen kohtalokkaan katajapuskun paikka löytyi rinteestä välittömästi mäkeä vähän noustamme.

Erkki Petman

rakentaminen on edellyttänyt lattiatason alentamista ja keittiötilojen täydellistä uusimista. Ravintolan lattiainvakuutus on käytetty vuolukiveä, seinissä ja kattoholveissa on haluttu säilyttää kellarin alkuperäinen luonne; karkea muuraus ja teräskiskotiiliholvaus.

Edellä esitelty graniittilinna odottaa innokkaana kesäkuussa 2000 Vesterisiä ja vesterismielisiä viettämään yhteistä sukutapaamista. Sen aulatiiloissa ja portaikossa henkiä aito kansallisromanttinen henki. Alkuperäiset maalaukoristelet on palautettu. Lyijylasi-ikkunoista siivilöityy sisälle kaupungin valo. Nykyaikaiset hotellihuoneet sijoittuvat vanhaan kulttuurihistorialliseen



suojelukohteeseen kunnioituksella. Näissä tiloissa on Vesteristen hyvä tavata.

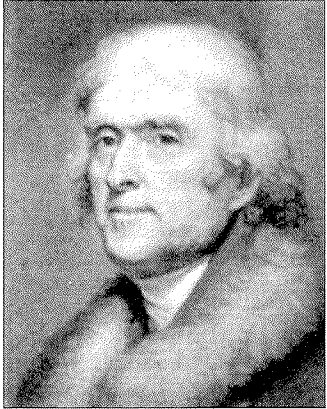
## VARAA JO NYT!

Vesteristen sukuseura on varannut majoitus- kapasiteettia LordHotel’ista. Yhden hengen huone 470,-/vrk ja kahden hengen huone 500,-/vrk, hinnat sisältävät aamusaunan ja aamiaisen.

Sukutapahtumaan osallistuvilla on jo nyt mahdollisuus varmistaa asuminen tapahtumapaikalla.

Majoitusvaraukset tehdään LordHotel’in vastaanottoon, puh. 09-615 815, varattaessa maininta Vesteristen kiintiöstä, 10.–11.6.2000.

# VAIETTU JÄLKIKASVU



Thomas Jefferson  
1743 – 1826

**Yhdysvaltojen 3. presidentin Thomas Jeffersonin ja hänen vaimonsa Martha Jeffersonin jälkeläisten sukuseura ajautui vuonna 1998 kriisiin.**

**DNA-koe on todistanut pitävästi, että Thomas Jefferson on 40-vuotiaan Dorothy Westerisen esi-isä.**

Yli kaksisataa vuotta sitten itsenäisyysjulistuksen allekirjoittaneella ja myöhemmin Yhdysvaltojen 3. presidentiksi valitulla Thomas Jeffersonilla (1743-1826) oli suhde mustan orjansa Sally Hemingsin kanssa. Asiasta kuiskittiin jo 1800-luvulla. Sitten vaiettiin pitkään, kunnes 1900-luvun lopulla tämä aitoamerikkalainen kestopokkandaali on jälleen esillä. Myös Vesteriset liittyvät tapaukseen.

Thomas Jefferson avioitui vuonna 1772 tuolloin 25-vuotiaan varakkaan lesken Martha Wayles Skeltonin kanssa. He olivat tavanneet kaksi vuotta aikaisemmin. Perheeseen syntyi kuusi lasta, viisi tytärtä ja yksi poika. Martha kuoli vuonna 1782, kolmenkymmenenviiden vuoden ikäisenä. Tuolloin lapsista oli enää elossa kaksi tytärtä, Martha ja Mary. Leskeksi jäädessään Jefferson oli 43-vuotias.

Jeffersonin sadoista orjista yksi, teini-ikäinen orjatyttö Sally Hemings sai tehtäväkseen saattaa Jeffersonin Mary-tytärtä Pariisiin, jossa Thomas Jefferson toimi Yhdysvaltain suurlähettiläänä. Elettiin vuotta 1786. Mary-tytärtä ja Sally Hemingsin saapuessa Ranskaan Jeffersonilla oli suhde englantilais-italialaisen taiteilijattaren kanssa. Sally jäi hoitamaan pikkutyttöä ja palatessaan vuonna 1789 Yhdysvaltoihin Jefferson toi orjatyttö mukanaan Virginian Monticellossa olevalle tilalleen. Sally Hemings synnytti vuosien saatossa kaikkiaan seitsemän hyvin vaaleaihoista lasta, joista viisi jäi eloon. Lapsien kerrottiin kovasti muistuttaneen ulkonäöltään Thomas Jeffersonia.

## VOIKO SUKUUN ÄÄNESTÄÄ TAI SUVUSTA ULOS?

Tämän vuoden toukokuussa Virginian Monticelloon, Jeffersonien kotitalolle, kokoonnuttiin Jeffersonien jälkeläiset sukukokoukseensa. Särön tilaisuuteen aiheutti kalifornialainen kirjailija Lucian Truscott. Sukuseuraan kuuluvana hän oli kutsunut paikalle myös Sally Hemingsin jälkeläisiä.

Tässä joukossa oli myös 41-vuotias Dorothy Westerinen isänsä, äitinsä ja kahden veljensä kanssa. Yksi veljistä oli estynyt työmatkan takia.

Sukuseuralla oli ratkottavanaan visainen ongelma. Viikonlopun aikana heidän olisi päätettävä hyväksyäkö myös Sally Hemingsin jälkeläiset, joista suurin osa on mustia, jäseniksi seuraansa. DNA-kokeet englantilaisissa ja hollantilaisissa yliopistoissa olivat kiistattomasti osoittaneet, että Sally Hemingsin nuorin poika Eston oli Jeffersonin poika. Näin ollen myös Dorothy Westerinen äitinsä kautta omaa Jeffersonin ja Hemingsin perintötekijöitä. Puheenvuoroja käytettiin runsaasti, mutta yksimielisyyttä ei löytynyt. Sukuseura päätti äänestää asiasta. Suuri kysymys kuului: voiko sukuun äänestää tai suvusta ulos?

Koska kyseessä on perinneyhdistys, niin monen jäsenen mielestä vain heillä on oikeus valita kerhonsa jäsenet. Sanokoot DNA:t mitä tahansa. Seuraan kuuluvat tuntevat olevansa nimenomaan Thomas ja Martha Jeffersonin jälkeläisiä. Niin tai näin. Joka tapauksessa mm. Dorothy Westerisen perhe oli saapunut Monticelloon sadakseen huomiota ja tunnustusta Sally Hemingsille, esiäidilleen.

Äänestystä ei suoritettu. Virallisen sukuseuran edustajat kertoivat Monticellossa kokousta seuranneille tiedotusvälineille perustaneensa komitean, joka selvittää ensi vuoteen mennessä, että keillä on oikeus kuulua Jefferson-sukuseuraan. Kaikenlaisille rasismisyyksille he viittaavat kintaalla nyt ja tulevaisuudessa.



Esa Westerinen  
1884 – 1956

## ISOISÄ KARJALASTA

Oli Dorothy Westerisen äidin puoleisen sukuhaaran esi-isä Thomas Jefferson tai ei, niin Esa Westerinen Suomesta oli joka tapauksessa isän puolelta hänen isoisänsä, Karjalasta Amerikkaan vuonna 1905 muuttanut Vesterinen. Se on varmaa. Terijoella vuonna 1884 syntynyt Esa Vesterinen vältti joutumisen Venäjän armeijaan pakenemalla 21-vuotiaana Suomesta. Vuonna 1905 Venäjällä elettiin levottomia aikoja. Esiintyi lakkoja ja lisäksi maa oli Japanin kanssa sodassa. Bobrikov oli edellisvuonna ammuttu.

Esa Vesterisen juuret olivat syvästi Karjalassa. Hänen isänsä ja esi-isänsä monessa polvessa olivat syntyneet Raivolassa. Neljän veljeksensä sarjasta vain Esa, veljeksistä nuorin, lähti, muut jäivät Suomeen. Monien vaiheiden kautta hän päätyi ruokatarvikauppiaksi Cliffordiin, Wisconsinin osavaltioon. Matkan aikana V muuttui tuplaksi, muuten sukunimi on säilynyt muuttumattomana nykypäiviin saakka. Esalle ja hänen vaimolleen Jennielle (s. Mänty) syntyi neljä lasta, kaksi tytärtä ja kaksi poikaa. Pojista vanhempi, vuonna 1923 syntynyt Emil

Arthur, on Julia Jeffersonin aviomies ja Dorothyyn isä. Dorothy-tytär on Westerinen-Jeffersonien neljästä lapsesta toiseksi vanhin.

## 80% "SEKAROTUISIA"

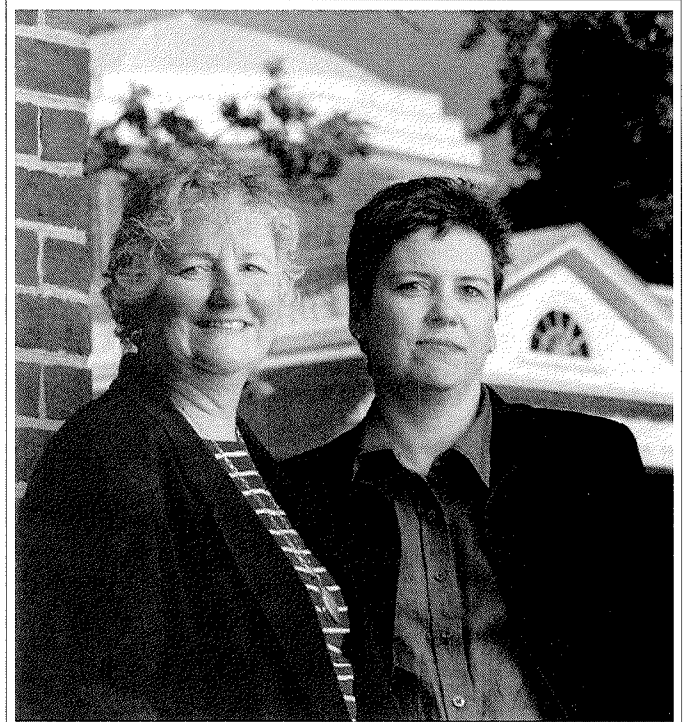
Dorothyyn äiti, newyorkilaisen huonekaluyhtiön varoitumisjohtaja Julia Jefferson-Westerinen, Esan tytär ja Thomas Jeffersonin lapsenlapsenlapsenlapsi, haluaisi amerikkalaisten ymmärtävän, että arvion mukaan 80% heistä kaikista on "sekarotuisia". Olkoon kyseessä valkoiset tai mustat kansalaiset. Vaaleaihoisen Julian mukaan siinä ei ole mitään ihmeellistä. Hänellä, hänen sisaruksillaan tai lapsillaan ei koskaan ole ollut ongelmaa siitä pienestä "mustasta" verimäärästä, jonka he ovat perineet Sally Hemingsiltä. Myös taidemaalariksi ja runoilijaksi tunnustautuvalla Julialla on vahva itsetunto.

Kokouspaikalle Ohiota saapunut musta Hemingsin jälkeläinen Phyllis Everett totesi kokouksen etenemisestä: "Kestää kauan ennen kuin meidän hyväksytään tähän seuraan. Siihen mennessä helvettiinkin on ehtinyt jäätyä." Neekerioisuus Yhdysvalloissa lakkautettiin vasta 1800-luvun jälkipuoliskolla.

## KAHDEN KAUDEN PRESIDENTTI

Thomas Jefferson teki mittavan valtiomiesuran Yhdysvalloissa. Hän oli laaja-alaisesti koulutautunut, paljon lukenut ja erittäin sivistynyt mies. Hän toimi Virginian lainsäätäjänä, useaan otteeseen liittovaltion kongressin jäsenenä, Yhdysvaltain ulkoministerinä, suurlähettiläänä jne. Amerikkalaisten pyhän asiakirjan, Itsenäisyysjulistuksen allekirjoittajana Jefferson on vielä tänäänkin kansalliskari.

Ollessaan Virginian kuvernöörinä hänet valittiin Yhdysvaltain kolmanneksi presidentiksi vuonna 1801. Valintaan tarvittiin 36 suljettua lippuäänestystä. Yleisesti tiedetään hyvin kuinka Yhdysvallat vuonna 1867 osti Venäjältä Alaskan, mutta kuinka moni tietää, että Jeffersonin presidenttikaudella amerikkalaiset ostivat Napoleon



Julia Jefferson Westerinen ja hänen tyttärensä Dorothy vierailivat Monticellossa.

## Itsenäisyysjulistuksen kirjoittaja

TOMI ERVAMAA  
Helsingin Sanomat  
suurmiesten joukossa Jefferson kuuluu johtavaan kolmikkoon: muut kaksi ovat George Washington ja Abraham Lincoln. Rikkaaseen orjanomistajaperheeseen syntynyt Jefferson oli presidenttinä vuosien 1776-1800 välillä. Itsenäisyysjulistus vuodelta 1776 on Jeffersonin kuuluisin saavutus, amerikkalaisten pyhä asiakirja. Uscin lainataan alkupuolen lausetta: "kaikki ihmiset on luotu tasa-arvoisiksi, ja heidän"

Helsingin Sanomat julkaisi Vesterisistä laajan artikkelin toukokuussa -99

Bonapartelta vuonna 1803 Ranskan Louisianan? Alue oli 2,1:n miljoonan neliökilometrin suuruinen ja kauppahinta 15 miljoonaa silloista dollaria. Jeffersonin presidenttiys päättyi kahden virkakauden jälkeen vuonna 1809.

Vesteristen Viesti seuraa mielenkiinnolla tapauksen etene- mistä suuren veden takana. Onhan vuonna 2000 Jeffersonien sukuseuran "komiteapäätös" luvattu kertoa julkisuuteen.

Sukuneuvostomme on ollut edellä kerrotuihin Vesterisiin yhteydessä. Josko tapaisimme heitäkin vuonna 2000 kokouksessamme Helsingissä?

Tähän loppuun on hyvä liittää katkelma vuonna 1776 Jeffersonin allekirjoittamasta itsenäisyysjulistuksesta: **"kaikki ihmiset on luotu tasa-arvoisiksi, ja heidän luojansa on antanut heille luovuttamattomia oikeuksia, kuten oikeuden elämään, vapauteen ja onnen tavoitteluun"**.

Kirjoitus tukeutuu osittain Helsingin Sanomissa 17.5.99 ja Iltasanomissa 2.11.98 julkaistuihin artikkeleihin, sekä mainioon sukukirjaamme.

Timo Vesterinen

## MAINIO LAHJAIDEA

Vesteristen pöytäviiri á 130 mk

ja/tai

Vesteristen ulkoviiri á 300 mk

## PARIISSA KAIKKI ON TOISIN

Thomas Jeffersonin aika Yhdysvaltain suurlähettiläänä Ranskassa innoitti ohjaaja James Ivoryn tekemään neljä vuotta sitten elokuvan *Pariisissa kaikki on toisin*.

Filmi kertoo Jeffersonin (Nick Nolte) suhteesta englantilais-italialaiseen taiteilijattareen (Greta Scacchi), kuin myös orjaansa Sally Hemingsiin (Thandie Newton).

Sally Hemingsin elämäntarina on myös luettava. Barbara Chase-Riboud'in kirjoittaman kirjan nimi suomennettuna on *Orjatar*.

Jatkuu sivulta 1

helposti havaittavissa, mutta suojassa vihollisen tykistö-tulelta käsituoliaseiden, kranaatinheittimien ja piisaktykkien tulen alla. Kun poteroideiden väliltä puuttuivat yhteyshaudat ja yöt olivat valoisia, jokainen käynti takana tulenjohtopaikalla oli vaarallinen. Jouduimmekin olemaan pari viikkoa Pertti Ojalan kanssa samassa poterossa ja tulemaan toimeen oman nokkeluutemme avulla."

"Lohkomme oli kolmen viikon ajan pommitusalueena. Rankin uhka tuli maataistelukoneiden konekivääreistä ja pikkupommeista. Koneet lensivät matalalla kanavan uomaan seuraten ja paah-toivat koneaseillaan penkaamme kymmeniä kertoja

joka päivä. Ylitsemme lentsuon jakson aikana satoja vihollisen koneita, joilla oli maalina Juustila, Ihantala tai Portinhoikka. Saksalainen osasto Kuhlefelt Stuka koneineen ja tykistömme onnistuivat tuhoamaan viholliskeskitykset jo kokoontumispaikoille, eikä puna-armeija saanut juhannuksen jälkeen enää aariaakaan maastamme haltuunsa. Olimme Jr 61:n miesten kanssa samassa linjassa. Kommentajamme, evl Alpo Martinen yleni tänä aikana everstiksi ja kaatui 35 vuotiaana, pian ylennyksensä jälkeen, torjuessaan vihollishyökkäystä. Hän sai jälkikäteen Mannerheim-ristin."

"Merkillinen luomus on ihminen" totesi Osmo ja jatkoi: "Tuona kolmen viikon aikana sydän oli pelosta kur-

kussa useita kertoja joka päivä. Pieni elämä pihisi ahtaassa poterossa melkein pelkän näkkileivän turvin. Lyhyet unet oli otettava seisaaltaan ja hereillä oli pysyttävä Nordin avulla."

"Elokuun puolivälin jälkeen helpotti, mutta nuoria miehiä vaani uusi uhka: Tienhaaran mansikkasato kypsyi. Öiset keräilymatkat olivat vaarallisia sen vuoksi, että naapurit ilkeyksissään jahtasivat meitä knakuineikä tuloksetta."

"Elleivät joukkomme olisi onnistuneet torjumaan vihollisen hyökkäyksiä, emme olisi tälläkään matkalla", päätteli Osmo lopuksi.

Tässä vaiheessa olimmekin jo päässeet aitoon matkatunnelmaan, vaikka Osmon tarina

mietityttikin. Ehkä se ei enää tuntunut samalla tavalla stressaavalta kuin sotatarinat aiemmin, koska Neuvostoliittoa ei enää ole.

Jatkoimme matkaa Timon kertoessa matkan varrelle osuneiden Karjalaiskylien historiaa ennen viime sotia. Hän oli hankkinut vartavasten kirjan, jossa kaikkien kylien asukasluvut ja historia oli selvitetty lyhyen, mutta tehokkaan kaavan mukaan.

Seuraavaksi tulimme Kanneljärven kirkon luokse, jossa pysähdyimme toviksi. Katseimme pystyyn jääneitä kirkon seiniä ja kuuntelimme paikallisen oppaan selostusta. Paikka kiinnosti lähinnä siitä syystä, että aikanaan Kanneljärven on ollut Vesterisiä enemmän, kuin "oikeita ihmisiä". Hautausmaa oli tyyppinen venäläi-





Justiina Westerinen

# HÄMEEN ENSIMMÄISET VESTERISET

## Uusi koti Rautalammilla

Elettiin noin 1500-luvun puoltaväliä, kun jossain Savon ja Hämeen välisessä erämaassa vaeli pieni ryhmä Savon puolelta tulossa olevia ihmisiä. Joukkoa johti Tuomas Korhonen -niminen mies. Mukanaan hänellä oli perheenjäseniä: Heikki-veli, molempien vaimot, lapsia sekä muuan Olli Vesterinen. Olli oli joko veljesten sisaren mies tai jomman-kumman vaimon veli. Välttämättömät tarvekalut oli koottu mukaan, evästä sujautettu konttiin, koirat juoksentelivat ympärillä, saattoipa purilaiden eteen olla valjastettuna hevonenkin.

Hämäläisillä oli vanhastaan ollut Pohjois-Hämeen tavattoman laajoissa erämaissa omia nimitettyjä eräpalstojaan, jonne kesällä lähdettiin kalastamaan ja metsästäämään, mutta missä ei ketään vakinaisesti asunut. Valtion verotulojen suuruus riippui kuitenkin maanviljelijöiden määrästä, joten vuonna 1542 kuningas Kustaa Vaasa julisti kaikki nämä erämaat kruunun omiksi. Kenellä tahansa halukkaalla oli mahdollisuus asettaa sinne asumaan, kunhan maksaisivat kruunulle kuuluvat verot. Samalla saatiin erämaihin asukkaista turvaksi mahdollisia venäläishyökkäyksiä vastaan.

Tämä sopi Tuomaalle ja Ollille hyvin, sillä tuohon aikaan väestö oli Savossa kasvanut niin, ettei pienillä kotitiloilla tahtonut elantoa kaikille riittää. Peltoviljely kulki vielä lapsenkengissä ja kaskiviljely vaati paljon tilaa.

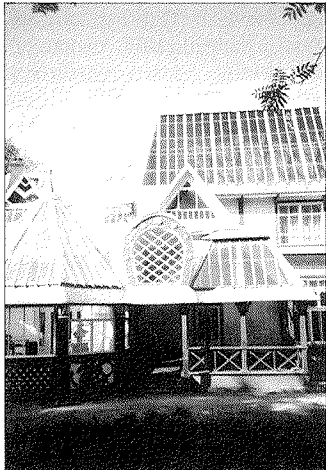
Hämeen pohjoisiin erämaihin oli syntymässä Rautalammien seurakunta ja sinne Tuomas ja Ollikin olivat matkalla. Kerkonjoensuusta entisiltä jämsäläisten eräsiiloilta oli löytynyt

hyvä talonpaikka – vain noin 60 vuotta myöhemmin kuin Kolombus ”löysi” Amerikan. Todennäköisesti miehet olivat tehneet eräretkiä paikalle jo aikaisemmin ja rakentaneet sinne pienen sisäänlämpiävän kalasaunankin. Nyt oli kuitenkin tosi kyseessä, oli lähdetty lopullisesti uudisasukkaiksi.

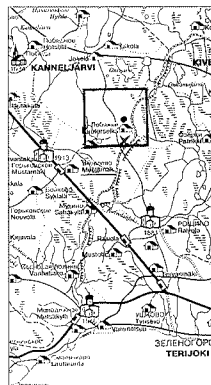
Kerkonjoensuuhun päätettiin jäädä. Ympäristö näytti sopivalta kaskaamiseen, kalastukseen ja metsästykseseen ja veneellä pääsi hyvin parin peninkulman päässä olevalle kirkolle Talliniemeen. Rautalammien suurpitäjä perustettiin 1561 ja hallinnollisesti se kuului Hämeen lääniin. Alue oli hyvin laaja: se jakautui myöhemmin 27 itsenäiseksi kunnaksi. Noin aikoihin tilallisia Rautalammilla oli jo 209, mutta talot olivat kovin hajallaan, joten varsinaisista kylistä ei voinut oikein puhua.

Olli asui aluksi yhteisessä talossa Tuomaan kanssa, mutta jo vuonna 1565 hän teki naapurin oman talon. Hämäläisistä oli jatkuvaa harmia. He pitivät vanhoja eräpalstojaan edelleen ominaan ja hyökkäivät silloin tällöin kalastusmatkoiltaan savolaisten uudisasukkaiden kimppuun. Edellisenä vuonna rautalampilaiset olivat saaneet oikeuden päätöksen, jolla hämäläisten oikeudet Rautalammien alueella mitätöitiin, mutta vielä Olli Vesterisen Pekka-poikakin joutui asiasta taistelemaan. Vuonna 1601 Jämsän kirkkoherra riiteli Pekan ja Lemmetin Korhosen kanssa kärjillä kaskausta, jonka Pekka ja Lemmetti olivat kaataneet, mutta kirkkoherra väkivalloin polttanut ja kylvänyt ja korjannut siitä 30 tynnyriä ruista. Kirkkoherra väitti miesten ryöstäneen tästä 12 tynnyriä, vaikka kaski oli kuulemma Jämsän pappilan mailla. Myös kalavesistä riideltiin jämsäläisten kanssa.

Ajoimme Kuuterselälle, joka oli retkemme pääkohde tai ainakin viimeinen niistä. Katselimme pitkään ja hartaasti aukiota, jossa oli kaksi tammea, toinen lähellä nykyistä tietä ja toinen hieman kauempana. Useimmat meistä kävivät sen lähimmän juurella. Näky selvästi, että paikalla on joskus asuttu, vaikkei enää mitään raunioita näkynytäkään. Auki-ön keskellä oli pidetty viime vuosina kaatopaikkaa, joka oli kuitenkin hiljattain raivattu. Paikalla oli vartija, ohrana, ilmeisesti siksi, ettei kukaan toi-



Penaty, Ilja Repinin taidemuseo. Ulkonäkö oli hieman erikoinen omittuisine katokkunoineen, mutta sisätunnelma oli harmonisen monine ateljeetiloineen.



Kuuterselkä on kartassa neljän sisällä, joka on luonnossa noin 5x5 kilometriä. Näkemämme tammi oli suurin piirtein kohdassa, jossa näkyy tumma piste talon katolla. Talo tarkoittaa kanta-asukkaiden tuhoutuneita asuinsijoi. Alue kuuluu Karjalan kansan kuuluihin taistelupaikkoihin 1942-44 ja siellä on myös linnoituksia. Ei siis ihme, että kaikki talot ovat hävinneet.

Olli ryhtyi riuskasti talonpiitoon. Tasatahtia Tuomaan kanssa hän kartutti omaisuuttaan: vuonna 1571 molemmilla oli jo viisi lehmää, kolme hiehoa, kaksi tammaa, viisi lamasta ja kaksi sikaa kummallakin. Ollilla oli lisäksi yksi vuohi. Tuohon aikaan osa eläimistä asusti usein sisällä savupirteissä. Siellä saatettiin pitää lampaita, porsaita, jopa kovilla pakkasilla hevosia.

Kaskiviljely oli raskasta, mutta runsaasti versova korpi-ruis antoi kaskissa hyvän sadon, usein paremman kuin pellostasta olisi saatu. Lisäksi kaskissa viljeltiin naurista. Ruuanlisää saatiin metsästyksellä ja kalastuksella.

## Lapset kasvavat – suku jatkuu

Ollilla oli ainakin Marketta ja Pekka -nimiset lapset. Pekka lienee syntynyt noin vuoden 1560 paikkeilla. 7 vuotiaaksi asti lapset kulkivat yleisesti paitaressuina, avojaloin, pitkä hihallinen pellavapaita yllään kesät talvet. Pienemmillä tarpeilleen saattoi talvellaakin pinna-kaista ulos ilman kenkiä, mutta enimmäkseen pienet lapset viettivät talven sisällä savupirtissä. Marketta avioitui aikanaan naapurin Paavo Korhosen kanssa. He saivat ainakin seitsemän poikaa, joiden kautta Korhosen suku levisi Rautalammille ja lähipiirteihin.

Pekan ollessa noin 10-vuotias alkoi neljännessä vuotiaatien sota Venäjää vastaan, myöhemmin pitkäksi vihaksi kutsuttu. Pekan nuoruuden aikana kulki Rautalammien kautta koko ajan joukkoja Käkisalmeen ja Pähkinälinnaan. Sotilaiden mukana kulkeutui toisaalta uutisia, toisaalta kulku-aitteja. Olli kuoli ennen vuotta 1595, jolloin vihdoin solmittiin Täyssinän rauha ja raja Venäjää vastaan työntyi kauemmas itään.

Rautalammien miehiä oli mukana myös vuosina 1596-97 käydyssä nuijasodassa, mutta Pekka ei todennäköisesti siihen onneeseen osallistunut. Vuoden 1597 tammikuussa 600 talonpoikaa sai surmansa Savon nujakapinassa Suursavon (Mikkelin) pappilan luona.

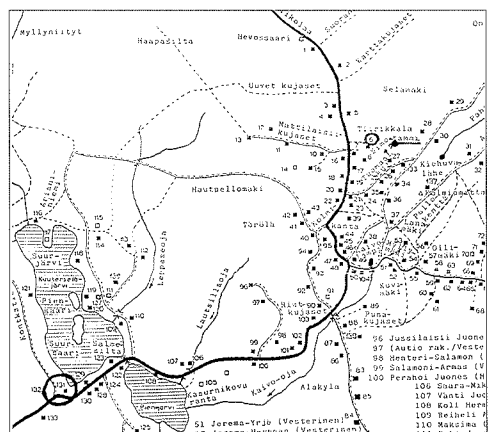
Talonpoikien asema ei juuri parantunut uuden kuninkaan

valtaanpäästyä, vaikka niin luultiin. Kaarle-kuningas alkoi antaa baltialaiselle aatelille läänityksiä Suomesta. Myös Vesterilä joutui 1604 vuosikymmeneksi monien muiden rautalampilaitiloiden joukossa ratsumestari Fromholt Patkulin rälssiomaisuudeksi.

1600-luku alkoi muutenkin Suomessa perin huonosti. Ilmasto oli poikkeuksellisen ankara ja katovuosia tuli usein. Jälkeenpäin on puhuttu ”pienestä jääkaudesta”. Kaskiviljelijän rankan työn lisäksi Pekka sai kuitenkin myös yhteisöllisiä luottamustehtäviä: hänet valittiin kärjille lautamieheksi vuosina 1595, 1600 ja 1601.

Pekka meni naimisiin 1580-luvulla Inga Pekantytär Huuskosen kanssa, joka asui lähessä Sonkarinsaaressa. Pekan lapsista tunnetaan parhaiten Lauri, Silvester ja Kaarina. Pekan poika Silvester rakensi oman talonsa isän talon viereen. Lauri siirtyi kotivävyksi Särkisaloon Heikki Raatikaisen eli Kolarin perheeseen. 1620 Kerkonjoensuussa oli neljä taloa, isäntinä Pekka ja Silvester Vesterinen sekä Paavo ja Olli Korhonen. Pekan Kaarina-tytär nai Pekka Sorin, joka kotivävyinä otti 1634 Pekan kuoltua isännöyden talossa. Pekan poikien kautta suku on jatkunut elinvoimaisena nykypäiviin saakka. Pieni osa jälkeläisistä asuu edelleen Rautalammilla, joka on vuodesta 1775 ollut erottamaton osa Savoia. Hämäläisinä Vesteriset siis pysyivät vain noin 200 vuotta.

Tärkeimmät lähteet: Jalkanen, K.J. 1900. Rautalammien vanhan hallintopitäjän historia. Korhonen, Ilkka. 1997. Rautalammien ensimmäiset Korhokset. Wanhä Tuomas 5/97, s. 11-15. Kuosa, Tauno. 1963. Jokamiehen Suomen historia I-IV. WSOY. Porvoo. Luukko, Armas. 1951. Elinkeino. Teoksessa Hämeen historia II. Hämeenlinna. Saloheimo, Veijo. 1959. Rautalammien historia. Pieksämäki. Vesterinen, Eero. 1969. Polvesta polveen. Vesteristen Sukuseuran julkaisu nro 2. Tampere.



Sama alue näkyy suurempana tässä kartassa Tämä kuvaa asutustilannetta ennen sotia. Silloin karttaan merkityissä taloissa asui Vesterinen sukunimisiä noin kolmessakymmenessä prosentissa Taloja oli kaikkiaan 139. Niitä, jotka olivat avioitumisen kautta muuttaneet sukunimensä, oli todennäköisesti yhtä paljon. Kun vielä lasketaan heidän lapsensa mukaan, eikä siellä sitten ole juuri kokonaan suvun ulkopuolisia ollutkaan. Tammi kasvaa suurin piirtein alueella, jossa on numero 6 tai 610. Se on ollut yksi Vesteristen kantatiloista. Toisen yleinen sukunimi on ollut Harju. Retkellä mukana olleille kerrottakoon vielä, että kävimme bussilla käännyksessä Kuuterselän järven eteläpäässä, kohdassa 131. Tällä alueella oli perinteisiä mökkejä suhteellisen lähekkäin. Jotkut niistä olivat tuttuja henkilöiden vanhoja kotitaloja.

si jätteitä enää sinne. Hän työskenteli pietarilaisen ökyriikan palkkaamana, joka oli rakentanut hieman omaperäisen näköisen, mutta suuren, talonsa aikeen laidalle. Aukea oli kooltaan ehkä 6-7 hehtaaria

## SUKUNEUVOSTO 1998 – 1999

Puheenjohtaja Ervo Vesterinen, Dos., Iirislahdenranta 11, 02230 Espoo. Puh. 09-888 1507, Email: ervo.vesterinen@cc.helsinki.fi  
Sihteeri Justiina Westerinen, FM, Myllypadontie 7 C 11, 00920 Helsinki. Puh. 09-342 2656, Email: justiina.westerinen@teak.fi  
Rahastonhoitaja Riitta Nieminen, Oh, Majurintie 10, 25250 Märynummi. Puh. 02-736 0071, Email: riitta.nieminen@tyks.fi  
Jäsenet:  
Katri Hämäläinen, Vuolletie 6 A, 32800 Kokemäki. Puh. 02-546 4659  
Terttu Nuutinen, Alatie 11, 77700 Rautalampi. Puh. 017-530 135  
Kaija Paakkonen, Pajakatu 2 A 10, 45100 Kouvola. Puh. 05-312 1078  
Anneli Varjonen, varapuh. joht., Väinämöisenkatu 17 B

18, 33540 Tampere. Puh. 03-261 1691  
Esko Vesterinen, Arajarventie 45, 36640 Iltasmäki. Puh. 040 758 2140  
Harri Vesterinen, Hietaniemenkatu 14 A/519, 00100 Helsinki. Puh. 040 512 1686, Email: harri.vesterinen@helsinki.fi  
Lasse Vesterinen, Kurjenpolvi 4, 44500 Viitasaari. Puh. 014-572 302  
Reino Vesterinen, Käenkatu 3 H 34, 55120 Imatra. Puh. 05-431 8057  
Timo Vesterinen, Porslahdentie 18 E 6, 00980 Helsinki. Puh. 09-313 496 (1.1.2000 09-321 3496) Email: timo.vesterinen@yle.fi  
Unto Vesterinen, Heinäkuja 6, 01660 Vantaa. Puh. 09-854 7803, Email: unto.vesterinen@veco.inet.fi

## VESTERISTEN VIESTIN JAKELU

Lehti lähetetään sukuseuran jäsenille. Muille tilaamalla ilmaiseksi niin kauan kuin painosta riittää.

Tilaukset: Terttu Nuutinen, puh. 017-530 135  
Timo Vesterinen, puh. 09-313 496

Painopaikka: Painotalo RePe Oy, 1999

## MUISTITHAN ILMOITTA MAHDOLLISEN OSOITTEENMUUTOKSEN!

## VESTERISTEN SUKUKIRJA 1994

Kirjassa syntymäajan mukaisessa järjestyksessä mainittu yli 6000 Vesteristä/Westeristä alkaen 1500-luvulta.

Kirjassa on mm. tiedot talvi- ja jatkosodassa kuolleista Vesterisistä sekä sukuseuran säännöt

Sukukirjan hinta on 140 mk + postituskulut  
Tiedustelut sukuneuvoston jäseniltä

ja sen läpi meni uudehko, asfaltoitu tie.

Tunnelma oli mielestäni vähän kaihoisa tällä kohdalla. Katselmuksen lopuksi joimme maastossa matkan järjestäjän keittämät retkikahvit. Taisipa siinä Oivi ”sahata” kuppiin myös pienet konjakkiisyyvät. Se oli pelkästään hyväksi, että saatiin suunnatuksi ajatukset kohti tulevaisuutta ja -kotiä.

Viipurissa kävimme paluumatkalla tehtaanmyymälässä ostamassa karkkeja ja pysähdyimme vielä kerran torille. Siellä näytti edelleen olevan täysi hyörinä ja liinat sekä kristallit vaihtoivat omistajaa. Itse päätiin ostaa pari pakettia viilola. Ihan totta, perinteisiä latta-viiloja. Kuuden kappaleen paketti maksoi suomen rahassa kymppin. Kilohinnaksi tuli parikolme markkaa. Onpa nyt millä viilata. Enempi iloa on kuitenkin ollut CD-levyistä, joita myös ostin. Niillä levyillä on kaikki Beatlesien kappaleet. Kaikki kuuluvat vieläpä aivan virheettömästi, vaikka lienevätkin kopioita.

Toriostosten ja tankkauksen jälkeen kaikki olivatkin normaalisti bussissa-paitsi meikä-läinen bussin vessassa. Bussi läksi vasta, kun luku täsmäsi. Kiitos huolenpidosta!

## V ETAPPI, rajalle ja kotiin

Matka rajalle sujui jutustellessa ja bussin perällä kerrottiin pari härskiä vitsiäkin, joille jotkut saattoivat jopa ystävällisesti hymyillä. Timo antoi viimeiset ohjeet ennen tullia ja rajan ylityksi sujuu kommelluksesta. Aimo-Annoksen pihalla nautittiin vielä yhteiskuvauksen merkeissä shampanjat retken kunniaksi, koska ensimmäiset poistuivat bussista tässä kohdalla.

Suomen puolella katseltiin taas kauniita kotoisia maisemia ilta-auringon valossa ja odotettiin bussin saapumista Helsinkiin. Saavuimmekin linja-autoasemalle noin klo kaksikymmentäyksi, jossa todettiin: Heippa ja tavataan vuoden kuluttua sukukokouksessa!

Kiitos kyydistä!  
Unto Vesterinen